

Τ Α Ε Σ Υ Π Ν Α
Κ Α Ι Τ Α Κ Ο Υ Τ Α

Στη συνοικία Ψυρρή ένα τρυφερό άνδρὺν ἔειχεν ἔρθει στὰ χέρια καὶ δέρονταν. Ἐνας παππᾶς ποὺ παρακολουθεῖ τὴν σκηνὴ παρακαλεῖται ὑπὸ τῶν γειτόνων νὰ χωρίσῃ τοὺς διαπληκτιζομένους. Ἄλλ' ὁ σεβάσιμος πατὴρ δὲν ἔννοεῖ νὰ ταραχθῇ.—Δὲν ἤξευρετε, ἀπαντᾷ, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον λέγει : «Οὓς ὁ Θεὸς συνέξευεν ἄνθρωπος μὴ χωρίζετο» !

Ὁ κατηγορούμενος εἶνε κοιτός.

Πρόεδρος.— Καὶ ποὺ ἐστηρίζεσο, κατηγορούμενε, ὅταν προσέβαλλες τὴν τιμὴν τοῦ κ. Μ.

— Στὰ δεκανίκια μου, Κύριε Πρόεδρε !...

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ἀπεχθέρην.

- Λοιπὸν, Σοφία, πάλι καινούργιο φόρεμα ἔκανες ;
- Μάλιστα, κυρία! μὰ καὶ σεὶς ἔκαματε καινούργιο.
- Ναί, μοῦ τὸ ἔκαμε ὁ ἄντρας μου.
- Μὰ καὶ τὸ δικό μου μοῦ τὸ ἔκανε.... ὁ ἄντρας σας !...

Μεταξὺ δύο λωποδυνῶν.

- Τι ; σὲ ἀθώωσε τὸ δικαστήριον ;
- Βέβαια. Ὁ δικηγόρος μὲ υπερασπίσθηκε τόσο καλά, ποῦ.... τί νὰ σοῦ πῶ, ἀσθάνομαι τὴν συνειδήσεως γιὰ τὸ πῆρα τὸ δαχτυλίδι τοῦ τῆ στιγμῆς ποὺ μοῦδωκε τὸ χέρι γιὰ νὰ χωρισθῶμε !

Πρὸ τοῦ κλωβοῦ τοῦ λέοντος εἰς τὸ θηριοτροφεῖο.

Ἡ δύζυγος πρὸς τὸν σύζυγο :

- Τί θάλεγες, ἄντρα μου, ἂν ἔξαφνα ἔβγαινε τὸ λιοντάρι καὶ μ' ἄρπαζε στὰ δόντια του ;
- Θά τοῦλεγα : «Κ α λ ἦ ῥ ο ς ε ἰ !» Ὁ Κατεψυγμένος

τόσο τῆ φήμης του. Κ. μ. τοῦ ἐφαίνοντο πῶς τὸν ἐγελοῦσε κ' ἡ κορὰ πέτρα γιὰ τὰ βᾶσα ἄ του !

— Μιὰ χωριατοπούλα, σκεφτόταν. Θά μ' ἀγαποῦσε, φτάνει νὰ ἦθελα. Κι' ἄλλες ἀγάπησαν ζωγράφους καὶ τοὺς ἀκολούθησαν στὸ Παρίσι, κ' ἔπειτα χάρηκαν μέσα στὴ μεγάλη χώρα, χωρὶς νὰ ἄλυσσοδέσουν ἐκείνους ποὺ τοὺς ἔμαθαν τί θὰ εἴπῃ τέχνη καὶ τί θὰ εἴπῃ ζωή... Ἀνόητος ὁποιος θυσιάζει σὲ ὄνειρα τάληθινὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τοῦτου : τὴν ἀγάπην, τὴ δόξαν, τὰ πλοῦτῃ !

Ἐκεὶ ποὺ τὸν ἔπαιρνε τέτοιο παρτίκο, νὰ καὶ ἔξαγναντεύει τὴν κόρη, τὴν παλιὰ του ἀγάπην. Εἶχε μεγαλώσει, ἔγινε σωστὴ γυναίκα. Δὲν ἦτο μόνη τῆς : ἓνα χωριατόπουλο στὸ πλεῖστο τῆς τὴν ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸ μικρὸ δάχτυλο. Ὁμορφος λεβέντης ἀλήθεια, γερὸς, καλοθερμμένος, καὶ καλοντυμένος γιὰ χωριάτης. Ἐβγαρε κατὰ τὸ μέρος τῆς κ' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἐσφουγγίζε μὲ τὰ χεῖλη του τὸ δακρυβρεγμένον μάγουλό τῆς.

Μόλις εἶδαν τὸ Μαυρίκιον, ἐσταμάτησαν, καὶ τὰ ἔχασαν.

— Νὰ γιὰ ποιὸν δὲ μοῦ βᾶσταζε νὰ πειράζω τὸ λυλοῦδι, ἐστοχάσθηκε.

Κ' ἐλεεινολογοῦσε τὴν ἀνοησίαν του. Ἐξαφνα ἡ κόρη τοῦ μιλεῖ μὲ φωνὴ πνευμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα :

— Κύριε, δὲν μὰς ἀρίθουν νὰ στεφανωθῶμε ! Ἐγὼ εἶμαι φτωχὴ, αὐτὸς κατὶ ἔχει, ἀλλὰ ἡ μητέρα του δὲ μὲ θέλει, καὶ τὸν φοβερίζει πῶς θὰ τὸν καμῆ ἀποπαιδο.

— Καὶ τοῦ λ' γου σσυ, εἶπε μὲ εἰρωνίαν ὁ Μαυρίκιος, δὲν θέλεις νὰ γίνῃς ἀποπαιδο.

— Θεὸς φυλάξῃ ! ἀποκρίθηκε ὁ ἀγαπητικὸς. Πῶς θὰ ζήσουμε !

— Πολὺ σωστά ! σὰς λυλοῦδε, καθμένα παιδιὰ.

Ἐτραβήξαν τὸ δρόμο τους. Ὁ Μαυρίκιος βρεθῆκε μόνος, ἐκράτησε μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι, κ' ἔμεινε συλλογισμένος γιὰ πολλὴν ὥρα.

Ἐπέταξε τὸ ὄνειρο. Ἀπὸ τῆ γοργόκνητη λυγρῆ τίποτε δὲν εἶχεν ἀπομείνει σ' ἐκείνη τῆ χωριάτισσα, ποὺ κ' ἂν ἦταν ἐμμορρη ἐκόντευε νὰ γίνῃ μιὰ πρόστυχη γυναίκα σὰν τίς ἄλλες.

— Ἐτα χάνονται τὰ ὄνειρά μας ! εἶπε κ' ἐσρκώθηκε τὸ μόνον ποὺ δὲν χάνεται εἶνε νὰ κάνουμε καμμιά φορὰ τὸ καλὸ.

Τὸ ἴδιον βράδι ἔγραψε στὸ Παρίσι καὶ ὕστερ ἀπὸ λίγες μέρες παρουσιάστηκε στὸ σπῆτι τῆς χωριατοπούλας.

— Ἐπούλησα τὴν εἰκόνα σου, τῆς λέγει μπροστὰ στὴ μητέρα τῆς, ποὺ τὸν ἄκουεν ἄαλη. Μοῦ τὴν ἐπλήρωσαν πολὺ ἀκριβὰ, μὲ βίος δόλοκληρο. Σοῦ τὸ φέρνω, δικό σου εἶνε, γιὰ νὰ πάρῃς ἐκείνον π' ἀγαπᾷς.

Henry Greville

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Μέσ' ἰς τὴ βροχὴ τῆς ἀνοιξῆς ἂν κάποιε τυχαίῃ
ὁ ἥλιος ἂπ' τὰ σύννεφα γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν βγαίῃ,
ἐνθ' ἠμῶνε ὁ οὐρανὸς καὶ βρέξει βρέξει ἀκόμα,
ὁ ἥλιος χύνει μὲ χαρὰ τ' ὀλόγρονό του γῶμα
καὶ τὴν κλαυθιάρα τῆ βροχῆ ὀλόγρονος τὴν βᾶφει
'ὄσον νὰ γεννᾷ τὸ σύννεφο ἀναλυτὸ χροσάφι...
Ἔτσι κ' ἐγὼ ἰς τὴν ξενιτειὰ ποῦ μένω μακριὰ σου
κλαίῃ' ὅπως κλαίει τὸ σύννεφο καὶ κάποιε φαντάσου,
ἐκεὶ ποῦ γράφο καὶ παιγοῦν λόγια γλυκὰ ἂπ' τ' αὐτὶ μου
τὰ δάκρυα ἂπ' τὰ μάτια σου κλυθῶνε ἰς τὸ χαρτί μου.
Μὰ ξάφνω μέσα ἰς τὴν καρδιά προβάλλ' ψεύτηρα ἐλπίδα
καὶ χύνει ἀπὸ τὰ μάτια σου ὀλόγρονος ἄχρδα
καὶ γίνονται τὰ δάκρυα κ' οἱ στίχοι ρωσομήνοι...
ὅπως χροσάφει ἡ βροχὴ ὅταν ὁ ἥλιος βγαίῃ.

II

Θέλεις νὰ ξέσῃς πῶς προῦθ' ἐδῶ στὰ ξένα ποῦμα ;
Ὅτι καινούργιο κ' ἂν ἴδω ἐοικῶνε θυμοῦμαι
μέσ' ἰς τὸν ἄρθρον τίς μουδιές, ἰς τῆς μουσικῆς τοὺς ἦχους,
μέσ' ἰς τίς εἰκόνας τοῦ Βίν-Α'κ, μέσ' ἰς τοῦ Κολλεῖ τοὺς στίχους,
μέσ' στὰ μεγάλ' ἀγύματα, μέσ' στὰ τριανὰ παλάτια
θαροῦ πῶς βλέπω, ἀγάπην μου, τὰ φοιτῶντα μου μίτου...
Κάποιε τρέχω μοναχὸς σὲ πικριωμένα δάση
ποῦ ἔχω μὲ δέντρο ἀτέλειαν τὸν οἶνον σκεπασίει
κ' ἡ γλοῖα καταπράσσει, πικρὸν τὸ ροζιτοράκι
'μοιάζει γ α λ ἰ ὅπου λητὴ χανοῦσμος κορμάκι.
Μὰ ἐνθ' θαυμάζω ὀλόγρονος, κ' ἐνθ' ἐξημέρη μόνος
ξαναγεννέται μέσα μου ὁ περασμένος πόνος,
ὅπου μοῦ φέρνει τὸ παλῆθ' ἐκεῖνο καρδιοχτύπι.
Ἄχ ! μέσ' ἰς τίς τόσες ὁμομορφῆς ἡ ὁμομορφὴ σου λείπει !

III

Ἔνεος σὲ γόρα μακροῦν, χωρὶς γροστό κανέτι,
ξένα τ' ἀστέρια τοῦρανοῦ καὶ τὰ λουλοῦδια ξένα,
ἔνεο τ' ἀγέρι ποῦ φροῦ κ' ἂπ' τὰ κλαδιὰ διαβαίνει,
ξένα τὰ λόγια ποῦ μιλῶ κ' ἡ κάμαρά μου ξέρῃ,
ξένα τὰ γέλια ψεύτικα ἰς τὸν ἔξω μου τὸν πόθο,
ξέρῃ κ' ἡγε-τιζ ἡ χαρὰ ποῦ μακριὰ μου τοῦσῶν
καὶ μοσὰ τὰ δάκρυα ὅπου σκοροῦν γιὰ ὄσα
αὐτὰ δὲν εἶνε ψεύτικα, αὐτὰ δὲν εἶνε ξένα.

IV

Τ' ἀγαποῦ φθινόπωρο οἶσνε τὰ φύλλα κάτω
κ' ἀπὸ ξηρὰ χαμόγλαυδὰ τὸ γῶμα εἶνε γεμάτο,
ὅπως ἰς τὰ στήθη μου ἡ καρδιά μέσ' ἰς τίς καρδιές τίς ἔξω
εἶνε γεμάτη ἀπὸ χαρῆς κ' ἐλπίδες μαρομένους...
Πετοῦν ἰς τὸν δένδρον τὰ κλαδιὰ ἄγα πουλιάκα μί.α.
Ἐδῶκε τὸ φθινόπωρο ψυχρὸ ὄσον τὸ χειμῶνα
κ' ἂν ἔβγη ὁ ἥλιος μιὰ στιγμὴ τὸν κρῆνει ὀμίγη τόση
ὅπου μ'πορεῖς νὰ τὸν ἴδῃς χωρὶς νὰ σὲ θαυμάσῃ,
γιὰ τὸ ὄλο.εἰ ἡ καιριὰ τῆ φλογερῆ του ἀκτίνα.
Ἄγα λουλοῦδια μοναχὰ, ὅπως γλωμὰ κ' ἐκεῖνα,
'ὄσον νὰ τὸ ποῦσῶν ὅτι ζοῦν τὴν ἰστρογὴ τους μέου.
Τίς περὶ γλυκῆς τοῦ μουσικῆς σκοροῦσῶν ἰς τὸν ἀγέρι,
κ' ἡ πεταλοῦδα ἡ ρωσοδοτὴ τρέχει κ' αὐτὴ σμὰ τῶν
νὰ κλείσῃ τὰ ματάκια τῶν ἰς τὸ ψευρομάμημά τῶν,
νὰ πάσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν τὸ τελευταῖο μέλι...
Κ' ἐγὼ ποῦ μόνος μου γεροῦ—γαῖτ' εἶτα ἡ μοῖρα θέλει—
ροῦσῶν μιὰ λίπη ἀγνώστη μὲσ' ἰς τὴν καρδιά κορμικῆ
μιὰ λίπη ὅπου δὲν ἴμιζ, μιὰ λίπη ποῦ σοπαῖνε,
μιὰ λίπη δίχως ἄφορη, δίχως κανεὶς νὰ φταιῇ...
Οἱ στίχοι τοῦτου ποιήγραμμα μὴν εἶν' οἱ τελευταῖοι ;

† Ιωάννης Πολέμης

